

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Y. H.**, zastoupeného JUDr. Davidem Jarošem, advokátem, se sídlem Jílovská 1167, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2013, č. j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA14-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2013, č. j. 2 Az 4/2013 - 46,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2013, č. j. 2 Az 4/2013 - 46, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 2. 2013, č. j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA14-2011, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na nákladech řízení o žalobě částku 12.584 Kč, a to k rukám advokáta JUDr. Davida Jaroše, **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč, a to k rukám advokáta JUDr. Davida Jaroše, **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2013, č. j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA14-2011. Tímto rozhodnutím stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12,

§ 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Městský soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 1. 2011, kdy důvodem jeho odjezdu byly zdravotní potíže jak jeho (vysoký tlak a vředy), tak i jeho manželky, o kterou se nemohl ve vlasti postarat, v případě, kdyby ve vlasti zůstal, neměl by se kdo postarat o něj. Na území České republiky chce zůstat se svými dětmi, které by se o něho a jeho manželku postaraly. Městský soud dospěl k závěru, že z tvrzení stěžovatele bez jakýchkoliv pochyb plyne, že na něho udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu nedopadá, zároveň na něj nedopadá ani udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, neboť i když na území České republiky žijí jeho zletilé děti, pobývají na území na základě povolení k trvalému pobytu, nikoliv na základě udělení azylu. Příklad hodný zřetele pro možnost udělení humanitárního azylu je v případě zdravotního stavu zvláště těžká nemoc, či těžké zdravotní postižení, podle městského soudu však onemocnění stěžovatele ani jeho manželky nenaplnuje pojem zvláště těžká nemoc či těžké zdravotní postižení, žalovaný nepochybil, když humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu neudělil. Městský soud se dále zabýval skutečností, zda způsob a rozsah lékařské péče poskytnuté žalobci v zemi původu se může pořadit pod nelidské a ponižující zacházení nebo trestání. Městský soud dospěl k závěru, že u stěžovatele se nejedná o zvláště těžkou nemoc, lékařská péče v Arménii mu nebyla odepřena, nižší úroveň léčebné péče v zemi původu nelze pořadit pod mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Žalovaný proto nepochybil, když stěžovateli neudělil ani doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný nepochybil ani neudělením doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, neboť žádnému z jeho rodinných příslušníků uvedených v § 14b odst. 2 doplňková ochrana udělena nebyla. Na základě uvedeného městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Rozsudek napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Namítl, že městský soud nesprávně posoudil stěžovatelem uváděný skutkový stav, nenařídil jednání a spokojil se vyjádřením žalovaného. Argumentace žalovaného o dostupnosti specializované zdravotní péče v Arménii nekoresponduje s obsahem Informace MZV ČR, ze dne 5. ledna 2010, když výslovně uvádí, že systém zdravotního pojištění, který by byl ekvivalentní všeobecnému zdravotnímu pojištění, v uvedené zemi neexistuje. Nutnost vrácení do Arménie po skončení azylového řízení by, i s ohledem na silné tradiční rodinné vazby na děti, jež trvale žijí v ČR, vyústila k absolutní nedostupnosti zdravotnické péče, čím by mohl v krátké době po návratu být přímo ohrožen na životě a byl by vystaven riziku vážné újmy – nelidského a ponižujícího zacházení ze strany domovského státu, tedy porušení práv dle čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (dále jen „Úmluva“).

Stěžovatel dále poukázal na nutnost aplikace Směrnice rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu. Pojem rizika vážné újmy upravuje čl. 9 odst. 1 písm. a), čl. 15, přičemž nedošlo k plné transpozici evropského předpisu, jenž

pokračování

by měl být vykládán v tomto případě v nepřímém účinku eurokonformním výkladem ve prospěch stěžovatele. Městský soud tuto námitku nijak nevypořádal.

Stěžovatel k vymezení důvodů pojmu „humanitární ochrany“ připomněl rozsudek ESLP ve věci *D. proti Spojenému království*, stížnost č. 30240/1996 ze dne 2. 5. 1997. Možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu z důvodu nedostatečné zdravotní péče v zemi původu žadatele o azyl připustil i Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 2 Azs 30/2007. V případě stěžovatele je s ohledem na nemožnost uplatnění mezigenerační solidarity a neexistenci zaručeného zdravotního standardu péče, dána nejen subjektivní, ale i objektivní nedostupnost lékařské péče. Onemocnění stěžovatele jsou takového charakteru, že při nedostatečné lékařské péči a medikaci povedou k invaliditě a předčasnému úmrtí. V kombinaci hypertenze a dvanácterníkového vředu jde o zvlášť těžkou nemoc, na níž dopadá přiměřeně i § 14a zákona o azylu i ve smyslu soudem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 14/2013.

Městský soud se podle stěžovatele nevypořádal s tím, že žalovaná v řízení mylně a neúplně informovala stěžovatele o možnosti jiného pobytového režimu v České republice. Postupem soudu byla porušena zásada rovnosti stran v řízení, neboť věc nebyla posuzována podle skutkového stavu, ani soud neprovedl dokazování ve smyslu § 77 odst. 2 věty první s. ř. s., přestože to stěžovatel navrhl.

Městský soud nařídil ústní jednání, při jednání však sdělil právnímu zástupci, že omluvu stěžovatele z jednání nepovažuje za průkaznou a v řízení bude pokračovat bez účasti stěžovatel. K námitce zástupce, že soudce je podjatý a návrhu na přerušování řízení z důvodu zmatečnosti soudce poučil zástupce, že ve správním soudnictví není možná žaloba pro zmatečnost, což je i v rozporu s platným právem procesním (§ 104 odst. 1 písm. c). Tato výhrada a návrh není ani obsažen v protokolu z jednání ze dne 11. 12. 2013 (zástupce jej obdržel až dne 24. 1. 2013), ani záznam o tom, že soudce vyhrožoval zástupci pořádkovou pokutou, což je dalším pochybením soudce. Přestože stěžovatel navrhl výslech jeho dcery, soud mu neumožnil takové dokazování provést. Nálezací soud dále nesplnil poučovací povinnost soudu ve smyslu § 64 s. ř. s. za užití § 118a o. s. ř. návrhem na provedení dalších důkazů.

Stěžovatel uvádí, že jeho stížnost je přijatelná, neboť svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy. Jde zejména o způsob, jakým se žalovaný paušálně vypořádává se žádostí podle země původu žadatelů, bez ohledu na jejich konkrétní situaci a proti smyslu zákona přenáší břemeno tvrzení a břemeno důkazní na jejich stranu. Stěžovatel dále vidí důvody přijatelnosti v tom, že namítané důvody přinejmenším zčásti poukazují na nesprávnou aplikaci vnitrostátní ve smyslu přiznávání doplňkové ochrany žadatelů v ČR, jakož i nedostatečnou transpozici evropského předpisu. Rovněž úroveň porušení procesních práv stěžovatele v řízení o udělení mezinárodněprávní ochrany je takového charakteru, že by mělo být napadené správní rozhodnutí zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že plně souhlasí se závěry městského soudu, žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byly se stěžovatelem vedeny pohovory, ve kterých měl prostor uvést všechny

relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný řádně posoudil situaci stěžovatele a neshledal důvod pro udělení humanitárního azylu. Nižší či nákladnější dostupnost a úroveň zdravotní péče v zemi původu není azylově relevantní. Žalovaný nedospěl k závěru, že by hypertenzi a vředy na dvanácterníku bylo možné považovat za zvlášť závažné onemocnění z pohledu § 14 zákona o azylu. Aby bylo vycestování cizince v rozporu s čl. 3 Úmluvy, musela by být úroveň zdravotní péče v zemi původu natolik špatná, aby jej skutečně v případě návratu ohrožovala na životě, což není případ stěžovatele. Požadované úrovně ohrožení nebylo podle žalovaného v konkrétním případě dosaženo. Odkaz na zákon o pobytu cizinců nepovažuje žalovaný za nepatřičný, za situace, kdy se stěžovatel a jeho manželka nedopustili nelegálního pobytu na území České republiky, mají možnost svou situaci v režimu zákona o pobytu cizinců úspěšně řešit. Procesní námitky považuje žalovaný také za nedůvodné, městský soud se s osobní neúčastí stěžovatele na ústním jednání dostatečným způsobem vypořádal. Žalovaný navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně ji zamítnout pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., a kasační stížnost je proto přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně (rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu); 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon (to znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně); 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním

pokračování

případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, a to z toho důvodu, že se městský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (čtvrtý důvod přijatelnosti).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal především nesprávné posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, z důvodu jeho zdravotních potíží a nemožností léčit se v zemi svého původu.

Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře věnoval možnosti udělení doplňkové ochrany na základě tvrzené vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu z důvodu nepříznivého zdravotního stavu, a to např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69 (dostupné na www.nssoud.cz), nebo v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89, ve kterém se zdejší soud zabýval otázkou výkladu a aplikací § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, z hlediska povinnosti nevystavit žadatele o mezinárodní ochranu nelidskému či ponižujícímu zacházení v případě jeho návratu do země původu v situaci, kdy žadatel trpí vážnou nemocí. Tento důvod by mohl být úspěšný jen ve zcela výjimečných případech. Důvodem pro udělení doplňkové ochrany nemůže být pouhé snížení poskytované zdravotní péče v zemi původu oproti České republice. Podmínky § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu by byly splněny pouze tehdy, pokud by žadatel o mezinárodní ochranu trpěl závažnou nemocí a zároveň by nedostatečnost zdravotní péče v zemi původu dosahovala takové úrovně, kterou by bylo možné označit za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Evropský soud pro lidská práva stanovil pro tzv. „*humanitární případy*“ velmi přísné podmínky, např. v rozsudku ze dne 2. 5. 1997, *D. proti Spojenému království*, stížnost č. 30240/96, či v rozsudku ze dne 27. 5. 2008 *N. proti Spojenému království* stížnost č. 26565/05 (srov. také např. rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 24. 6. 2003, *Arcila Henao proti Nizozemsku*, stížnost č. 13669/03, či ze dne 25. 11. 2004, *Amegnigan proti Nizozemsku*, stížnost č. 25629/04). Z výše uvedeného vyplývá, že nelze jistě vyloučit, že by doplňková ochrana byla cizinci udělena i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu.

Žalovaný hodnotil důvody sdělené stěžovatelem v průběhu řízení o mezinárodní ochraně z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu, přitom neshledal, že by byl stěžovatel pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod (§ 12 písm. a) zákona o azylu), nebo že by se opodstatněně obával pronásledování pro některý z důvodů vyjmenovaných v ustanovení 12 písm. b) zákona o azylu, nebo že by splňoval důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Také se zabýval jeho rodinnou, sociální a

ekonomickou situací, přihlédl k jeho zdravotnímu stavu a věku, z důvodu možnosti udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, pro udělení humanitárního azylu však také neshledal důvody. Při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu nedospěl žalovaný k závěru, že by stěžovateli hrozil ve vlasti trest smrti či vykonání tohoto trestu, také mu nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že stěžovatel „svou žádost založil na zdravotních a ekonomických důvodech. O žádných obavách ve smyslu hrozby vážné újmy podle zákona o azylu se nezmínil. Informace MZV ČR č. j. 114785/2012-LPTP ze dne 8. 11. 2012 uvádí, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti nebezpečí nehrozí. Z uvedeného tedy vyplývá, že nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu žadatelce ve vlasti nehrozí.“ Žalovaný proto neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany. V případě stěžovatele nebyly ani důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b odst. 1 zákona o azylu.

Žalovaný se tak vůbec nezabýval tím, zda by objektivní nedostupnost lékařské péče a zdravotní stav stěžovatele odůvodňovaly udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, možnost udělení doplňkové ochrany zkoumal pouze z hlediska jiných rizik. Stěžovatel v žalobě uvedl, že vyžaduje soustavnou lékařskou péči, jeho zdravotní stav je stabilizován jen díky její dostupnosti v České republice, přičemž jím nutně nesené náklady na ni v Arménii mnohonásobně přesahují jeho majetkové poměry a návratem do vlasti by byl vystaven riziku vážné újmy – nelidského a ponižujícího zacházení ze strany domovského státu, tedy porušení čl. 3 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Také poukázal na to, že možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu připustil i Nejvyšší správní soud v odůvodnění ve věci sp. zn. 2 Azs 30/2007 ze dne 26. 7. 2007. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že na to, aby bylo vycestování cizince v rozporu s čl. 3 Úmluvy, musela by být úroveň zdravotní péče v zemi původu natolik špatná, aby jej skutečně v případě návratu ohrožovala na životě, což není případ žalobce, v Arménii je zdravotní péče obecně dostupná, v omezené míře také bezplatně na tzv. poliklinikách. Žalovaný nepopírá, že není vyloučeno udělení doplňkové ochrany z důvodu nedostatečné zdravotní péče v zemi původu, nedomnívá se však, že požadované úrovně ohrožení bylo v konkrétním případě dosaženo. Městský soud se pak s názory žalovaného v odůvodnění rozsudku ztotožnil.

Nejvyšší správní soud však v tomto postupu shledal zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí totiž otázkou udělení doplňkové ochrany na základě zdravotního stavu stěžovatele vůbec nezabýval, přičemž od podání žádosti o mezinárodní ochranu byly stěžovatelem tyto důvody konsistentně a logicky uváděny, žalovanému tudíž muselo být jasné, že pokud tyto důvody nejsou azylově relevantní, je nezbytné vypořádat se dostatečným způsobem i s možností udělení doplňkové ochrany. Žalovaný odůvodnění doplnil v rámci svého vyjádření k žalobě, toto však nemohlo zhojit vady napadeného rozhodnutí. Také městský soud se zabýval v odůvodnění napadeného rozsudku otázkou, zda by stěžovateli mohla být přiznána doplňková ochrana z důvodu jeho zdravotního stavu a stavu zdravotní péče v Arménii. Nejvyšší správní soud však již dříve při svém rozhodování poukázal na to, že „nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním

pokračování

řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbohem právní problematiky učiněným až v řízení před soudem a na takto dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2011, č. j. 4 As 21/2011 – 60, dostupný na www.nssoud.cz)) V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „(ú)kolem správního soudu však není napravovat nedostatečné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a jeho rozhodovací důvody dovozovat nebo domýšlet, neboť tím by se stavěl do jeho role a nahrazoval by jeho činnost.“ Tyto závěry lze aplikovat v posuzované věci, přičemž dále lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 Azs 35/2014 – 19, dostupný na www.nssoud.cz. Z výše uvedených důvodů došlo k jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pochybení žalovaného bylo zároveň takového charakteru, že mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí a městský soud měl proto napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Žalovaný se měl zabývat a řádně posoudit možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto se už dalšími námitkami nezabýval. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty první, dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí městského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, z § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Městský soud spolu s kasační stížností předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí i námitku žalobce o vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci. Nejvyšší správní soud o námitce podjatosti nerozhodoval samostatně, ale posoudil ji v rámci rozhodování o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku. Z důvodu, že napadený rozsudek městského soudu zrušil, nebylo již dále nezbytné zabývat se touto námitkou. Obiter dictum však upozorňuje, že vznesená námitka podjatosti způsobuje, že v řízení o věci samé nesmí soudce, proti němuž byla námitka vznesena, činit žádné další úkony. Je-li vznesena námitka podjatosti, je soudce povinen vyčkat s rozhodnutím ve věci až do rozhodnutí o této námitce Nejvyšším správním soudem. Výjimkou z výše uvedeného procesního postupu představuje § 8 odst. 6 s. ř. s., kumulativně však musí být splněno několik podmínek: jedná se o řízení, v němž je soud povinen rozhodovat ve lhůtách počítaných na dny, soud má za to, že námitka není důvodná a proti jeho rozhodnutí je přípustná kasační stížnost. V takových případech krajský soud nepředkládá k rozhodnutí o vyloučení námitku podjatosti Nejvyššímu správnímu soudu (srovnej Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní, Komentář. Praha: Leges, 2014, s. 73).

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodl o nákladech řízení o žalobě i o nákladech řízení o kasační stížnosti. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení.

V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením odměny právního zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí zastupování, sepsání žaloby, účast na jednání) 9.300 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a náhrada hotových výdajů činí 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce dále uplatnil náhradu za promeškaný čas/cestovné (2x30 min cesta k soudu a zpět) podle § 14 advokátního tarifu, což činí při sazbě 100 Kč na 30 min. výsledně 200 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 10.400 Kč, tj. 2.184 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 12.584 Kč.

V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením odměny právního zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) 3.100 Kč (§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů činí 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3.400 Kč, tj. 714 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 4.114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu